

CAPITOLUL I

Prolog

Anii de lupte interioare, suferințe și inutile strădanii spirituale au culminat, în cele din urmă, cu o stare neagră de disperare. Nici măcar o retragere în ateism n-a adus vreo alinare în această necurmată căutare. Rațiunea și intelectul erau mult prea fragile pentru sarcina formidabilă de a găsi adevărul fundamental. Minte fusese condusă spre o înfrângere agonizantă și finală. Chiar și voința fusese redusă la tăcere. Apoi, o voce interioară a strigat: „dacă există un Dumnezeu, îl rog să mă ajute!“

Apoi totul a încetat, dispărând în uitare. Minte și toate simțurile sinelui propriu dispăruseră. Într-un moment uluitor, au fost înlocuite de o conștiință infinită, atotcuprinzătoare, radiantă, totală, completă și liniștită – esența fundamentală a Tot Ceea Ce Este. Extraordinara splendoare, frumusețe și pace a Divinității radia. Era autonomă, finală, atemporală, perfectă, Sinele celor manifestate și nemanifestate, Zeitatea Supremă. Astfel s-a făcut cunoscută...

Prezența

O tăcere liniștitoare a îmbibat împrejurimile, mișcarea însăși încetinind pentru a deveni, într-un final, liniștită. Toate lucrurile radiau o intensă viețuire interioară. Fiecare lucru care există este conștient de existența tuturor celorlalte. Natura calității luminoase a radianței este copleșitor de Divină. Ea este completă; include totul în unicitatea sa totală, astfel încât toate lucrurile sunt interconectate și în stare de comunicare și armonie

prin intermediul conștienței și prin faptul că își împart calitatea fundamentală a esenței vieții înseși.

Prezența este acel continuum care ocupă complet ceea ce înaintea (din perspectiva percepției normale) părea a fi numai un spațiu gol, un vid. Această conștientă interioară nu este diferită de Sine; ea pătrunde esența oricărui lucru. Conștientă este conștientă de propria sa conștientă și omniprezentă. Esența și expresia sa - atât cea a formei, cât și cea lipsită de formă - este Dumnezeu, ce se află în mod egal în toate obiectele, în toate persoanele, în toate plantele și în toate animalele. Tot ceea ce există este unit prin divinitatea existenței.

Esența universală și atotcuprinzătoare include totul, fără nici o excepție. Din punct de vedere al importanței și al semnificației lor, mobilele dintr-o încăpăre sunt egale cu pietrele și cu plantele. Nimic nu este exclus din Totalitatea atotcuprinzătoare, totală, completă și căreia nu-i lipsește nimic. Toate lucrurile au o valoare egală, pentru că singura valoare reală este divinitatea existenței.

Sinele este total, complet și în mod egal prezent pretutindeni. Nu există nevoi, dorințe sau lipsuri. Nici imperfecțiunea sau discordia nu sunt posibile, întrucât fiecare obiect dăinuie ca o operă de artă, ca o sculptură de o perfectă armonie și frumusețe. Sfințenia întregii creații rezidă în venerația pe care o încearcă tot ceea ce există pentru tot restul. Totul este iluminat de o mare splendoare și este redus la tăcere în venerație și respect. Revelația insuflă o pace și o liniște infinită.

La o privire atentă, corpul se dovedește a fi la fel cu orice altceva – neposedat de un individ, egal cu mobila sau cu orice alte obiecte, pe scurt, nimic mai mult decât o parte din Ceea Ce Există. Nu există nimic personal în corp, cum, de altfel, nu există nici vreo identificare cu acesta. El se mișcă spontan, executându-și corect funcțiile specifice, umblând și respirând fără efort. Este autopropulsat și acțiunile sale sunt determinate și activate de Prezență. Corpul este pur și simplu un terț, un „obiect“ egal cu oricare altul dintr-o încăpăre.

Atunci când ni se adresează o altă persoană, vocea corpului nostru răspunde potrivit, dar ceea ce se aude în discuție rezonază la un nivel superior al semnificației. În orice propoziție este revelată o semnificație mai profundă. Astfel, tot ceea ce înseamnă

comunicare este înțeles la un nivel mai profund, ca și când orice întrebare – oricât de simplă – era de fapt esențială, privind umanitatea însăși. La suprafață, cuvintele sună superficial, dar la un nivel mai adânc ele au profunde implicații spirituale.

Corpul - pe care fiecare dintre noi îl considerăm a fi un „eu“ căruia îi vorbim – este cel care dă răspunsurile potrivite. Acest lucru - în sine - este unul straniu, pentru că de fapt nu există un „eu“ asociat cu corpul. Adevăratul Sine este invizibil, nefiind nici măcar localizat undeva anume. Corpul vorbește și răspunde la întrebări în mod simultan, în moduri paralele, situate la două nivele în același timp.

Liniștită de liniștea Prezenței, mintea e tăcută și lipsită de cuvinte. Nu survin imagini, concepte sau gânduri. Nefiind prezentă nici o persoană în realitate, nu avem de-a face cu nimeni care să gândească sau să acționeze. Totul se petrece de la sine, ca un aspect al Prezenței.

În stările obișnuite ale conștiinței, predomină sunetele, care înlocuiesc fundalul de liniște. Prin contrast, atunci când Prezența este prezentă (dacă ni se permite această formulare), lucrurile stau exact invers. Deși sunetul este perceptibil, de data aceasta el este cel din fundal. Predomină liniștea, care nu mai este întreruptă sau înlocuită de către sunet. Nimic nu tulbură această liniște și nici nu se interferează cu pacea sa. Deși mișcarea se petrece, ea nu perturbă liniștea lipsită de mișcare (care, deși se află dincolo de mișcare, o include pe aceasta). Totul pare a se mișca cu încetinitorul, pentru că timpul este absent. Tot ceea ce există este o stare continuă de *Acum*. Nu există nici evenimente, nici întâmplări, pentru că toate începuturile și sfârșiturile se petrec numai în conștiința duală a observatorului. În absența acestora, nu există nici vreo succesiune de evenimente care să poată fi descrisă și explicată.

În locul capacității de a gândi, avem acum de-a face cu o capacitate autorevelată de a cunoaște, care împărtășește înțelegerea completă și autoexplicativă prin propria sa esență strălucitoare. E ca și cum totul vorbește în liniște și se prezintă în totalitatea sa și în frumusețea absolută a perfecțiunii sale. Făcând astfel, își manifestă gloria și-și revelează Divinitatea intrinsecă.

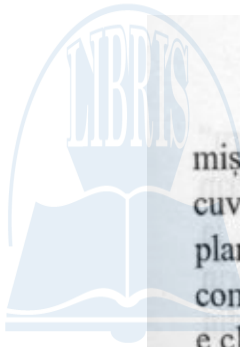
Revărsarea Prezenței de-a lungul totalității și esenței a tot ceea ce există este desăvârșită în blândețea sa; atingerea ei este asemenea unei contopiri. Sinele interior este miezul său. Și, dacă în lumea obișnuită poate fi atinsă numai suprafața lucrurilor, în Prezență avem de-a face cu o răspândire a esenței profunde a tot ceea ce există. Această atingere (care reprezintă Mâna lui Dumnezeu în blândețea sa dulce) constituie în același timp expresia și sălașul puterii infinite. În acest contact cu esența interioară a tot ceea ce există, oricine e conștient de faptul că Prezența este simțită de către orice alt lucru, fie el obiect ori persoană.

Puterea acestei tandreți e nelimitată și - pentru că este totală și atotprezentă - nici o opoziție nu e posibilă. Ea pătrunde în tot ceea ce există și din puterea sa se înalță existența însăși, care este deopotrivă creată și ținută laolaltă de către putere. Această putere e o calitate intrinsecă a Prezenței și prezența sa constituie esența existenței înseși. Ea este prezentă în mod egal în toate obiectele. Nu există niciunde un gol atâta vreme cât Prezența umple tot spațiul și toate obiectele din acesta. Fiecare frunză știe cum anume este experimentată de altcineva, împărtășind bucuria Prezenței divine.

Toate lucrurile se bucură în tăcere de experimentarea Divinității prin propria lor conștiință. Unică tuturor lucrurilor este o grațitudine tăcută și mereu-prezentă pentru faptul ca li s-a oferit darul de a experimenta prezența lui Dumnezeu. Această grațitudine constituie forma în care este exprimată adorația. Tot ceea ce este creat și există împarte și reflectă gloria lui Dumnezeu.

Înfățișarea umană a luat o aură complet nouă. Sinele unic strălucește prin ochii fiecăruia dintre noi. Fața fiecărui om radiază o aureolă; nici un om nu e mai frumos sau mai urât decât altul.

Cel mai dificil de descris este interacțiunea dintre oamenii ce trec într-un nivel diferit de comunicare. În mod evident, există iubire între toți oamenii. Cu toate acestea, vorbirea lor s-a schimbat, în așa fel încât orice conversație a devenit plină de iubire și pace. Semnificația cuvintelor auzite nu e aceeași pentru toți cei care le ascultă. Este ca și cum ar exista simultan două nivele diferite ale conștiinței, provenite din același scenariu al formei și al

mișcării; două scenarii diferite fiind exprimate prin aceleași cuvinte. Sensurile cuvintelor înseși au fost transformate într-un plan diferit de către „sinele“ superior al oamenilor implicați, iar comunicarea înțelegerii se află pe un plan superior. În același timp, e clar că sinele inferior al oamenilor nu este conștient de existența acestei comunicări simultane cu sinele superior. Oamenii sunt ca hipnotizați de credința în realitatea sinelui lor obișnuit, care nu este altceva decât interpretarea unor scenarii sau roluri, ca într-un film.

Sinele nostru superior se adresează direct sinelui superior al celorlalți, iar sinele obișnuit pare a nu fi conștient de acest nivel de comunicare. Dar, în același timp, oamenii simt intuitiv că se petrece ceva ieșit din comun. Prezența conștientă a Sinelui crează un câmp energetic pe care oamenii îl găsesc extrem de plăcut. Acest câmp energetic este cel care săvârșește miracole, aduce armonie evenimentelor și conferă un sentiment de pace tuturor celor care îl experimentează.

Cei ce au peregrinat mulți kilometri în căutarea unui răspuns la întrebările lor, îl găsesc în prezența acestei aure pe neașteptate. În aceste cazuri, răspunsurile le parvin printr-o înțelegere interioară, care face ca întrebările inițiale să fie irelevante. Acest lucru se petrece pentru că Prezența a recontextualizat iluzia existenței unei „probleme“ făcând astfel ca însăși respectiva problemă să dispară.

Corpul și-a continuat activitatea și a reflectat intențiile transmise prin intermediul conștiinței. Continuitatea corpului nu a fost una de mare interes, fiind clar faptul că acesta este de fapt proprietatea universului. Corpurile și obiectele din lume reflectă nesfârșite variații și sunt lipsite de orice imperfecțiune. Nimic nu e mai bun ori mai rău decât orice altceva, și nici nu are vreo valoare sau semnificație diferită. Calitatea identității perfecte de sine definește valoarea intrinsecă a tot ceea ce există, ca expresii egale ale divinității innăscute. Dat fiind că „relația“ nu este decât un concept al observației mentale dualiste, nu există relații în Realitate. Totul pur și simplu „Există“ și exhibă starea de ființare a Existenței.

În mod similar, fără interpunerea unui observator (laolaltă cu categoriile sale native ale gândirii), nu există vreo schimbare sau

Cuprins

<i>Prefață</i>	9
<i>Introducere</i>	17

SECȚIUNEA ÎNTÂI

Prezența lui Dumnezeu

CAPITOLUL I - <i>Prolog</i>	21
CAPITOLUL II - <i>Reluarea vieții pământești</i>	29

SECȚIUNEA A DOUA

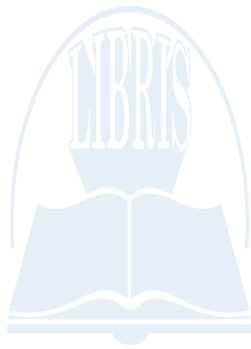
Procesul Spiritual

CAPITOLUL III - <i>Natura căutărilor</i>	43
CAPITOLUL IV - <i>Fundamentele</i>	61
CAPITOLUL V - <i>Victoria asupra eului</i>	85
CAPITOLUL VI - <i>Descompunerea Eului</i>	103

SECȚIUNEA A TREIA

Calea conștiinței

CAPITOLUL VII - <i>Mintea</i>	117
CAPITOLUL VIII - <i>Dincolo de Cauzalitate</i>	139
CAPITOLUL IX - <i>Conștiința Avansată</i>	153
CAPITOLUL X - <i>Despre natura lui Dumnezeu</i>	175
CAPITOLUL XI - <i>Drumul Spiritual</i>	189
CAPITOLUL XII - <i>Căutarea adevărului</i>	201
CAPITOLUL XIII - <i>Explicații</i>	219
CAPITOLUL XIV - <i>Corpul și societatea</i>	231
CAPITOLUL XV - <i>Clarificări</i>	243
CAPITOLUL XVI - <i>Karmă, învățători și înțelepți</i>	259

David. R. Hawkins - *Ochiul Sinelui*

CAPITOLUL XVII - <i>Dialoguri</i>	271
CAPITOLUL XVIII - <i>Adevăr și eroare</i>	291
CAPITOLUL XIX - <i>Comentarii și exemple</i>	301
CAPITOLUL XX - <i>Dualitate versus non-dualitate</i> <i>știință versus Spirit</i>	319
CAPITOLUL XXI - <i>Geneza: creație și evoluție</i>	331
ANEXA A	341
ANEXA B - <i>Harta scalei conștiinței</i>	342
ANEXA C - <i>Calibrarea nivelelor conștiinței</i>	343
ANEXA D - <i>Tehnica de calibrare corectă</i>	348
<i>Lecturi recomandate</i>	349
<i>Despre autor</i>	353
<i>Notă autobiografică</i>	355